

~~— Érttem, érttem. Menjek haza. De legalább a koporsót mutassák meg, addig nem megyek, amíg peesétes írást nem kapok a tanácstól.~~

~~— A tanácsnál is reggel van hivatal!~~

~~— Tudom én azt! Nem vagyok én bolond, hogy ne tudnám!~~

~~— Hát akkor menjen most haza!~~

~~— Megyek, na. Megyek.~~

~~Ari megrántotta András kabátját. — Ne eresszük ki most ezt a szegény bolondot, megfagy. Nézd, miesoda időre fordult.~~

~~Hogy elmúlt a veszély, halálos kimerülten ácsorogtak és dideregtek. — Jöjjön be, Kürtiné — mondta a nevelő. Az asszony belépett, becsukták az ajtót. — Nézze, haza se kell mennie, itt alhat a konyhában. Majd reggel megnézi a kislányt. Jó lesz? —~~

~~Az eszelős asszony fenséges mosollyal sétált be utánuk, a nagy konyhába. Ott terpeszkedett egy ócska szolon. Szükség esetén valamelyik konyhaasszony aludt itt. — Feküdjön le, Kürtiné, és aludjon. Mindjárt reggeledik.~~

~~— Ez megbeesülés, nevetett az asszony, s kóchaját elsodorta szeméből. — Ez tisztesség! Kürtiné aludni fog. Maga az orosz vagy az amerikai király segédje? Mert valamelyiké bizonyosan, különben nem vezetne be ilyen fényes terembe.~~

~~— A magyar király segédje vagyok — mondta elesigázva András. — És most azt parancsolom, hogy aludjék jól.~~

~~Az asszony lefeküdt, vastagon sáros lábát lelógatta a szolonról és behunyta szemét. Látszott, hogy pillanatokon belül elnyomja az állati fáradtság.~~

~~Otthagyták. Csendesesen lépdelték felfelé, a nyilkorgó lépesőn. A lány szobája előtt megálltak.~~

~~A lány megnyitotta az ajtót. Megfogta a fiú kezét. Húzni kezdte óvatosan. Amikor benn voltak, Ari szorosan a fiúhoz simult, de karjaik élettelenül esüggtek.~~

~~— Ezért kellett idejönnöm dolgozni — susogta a lány, hogy téged megtaláljalak. Mire vársz?~~

(Vége.)

EÖRSI ISTVÁN

MINDENKI SEGÍTENE RAJTAM...

1

*Mindenki segítene rajtam,
a hivatalnokok, a nők,
s még azok is, akik olajban
főztek volna meg azelőtt,
de vétkeimen kívül sajnos
nem egyezem ki semmivel,
és szeretem magam, mint a kártyás
a kártyát, mellyel sose nyer.*

2

*Fintorgok tükör előtt állva,
s fintorgok fintoromra is:
manapság ily iróniába
bújt önsajnáltnak ki hisz?
A horgászoknak s a halaknak
egyformák az esélyei.
Aki játszani szeret, annak
meg kell tanulni veszteni.*

3

*Ehhez már érdekből is értek,
s buzgón gyakorlom napra nap,
hiszen az új s új veszteségek
növelik gazdagságomat.
A mi korunk korcsolyapálya,
előre csusszan, ki bukik,
még akkor is, ha tán utána
össze kell rakni csontjait.*

4

*A jövő csókjaím közt rámszól,
hogy vegyem végre komolyan —
persze másképpen lesz és máskor,
és mások által, máshogyan,
de eljön s rendtelenségemben
utólag otthont is teremt.
Addig hadd rágjam kimértebben
ezt a nagyon szálkás jelent.*